

A tömegek topdesignere – MARCO MARAN

INTERJÚ MARCO MARANNAL.

Március elején az [Europa Design](#) bemutatótermében a [PARRI](#) gyár tulajdonosa, Massimo Parri és [Marco Maran](#) sztár dizájnert aranyozta be az odaérkező 20-30 lelkes design rajongó napját.

Az olaszok temperamentuma, kedvessége, közvetlensége, mosolygása engem mindig, minden körülmények között [lenyűgöz](#). Szinte meg sem lepődtem, mikor a világhírű dizájnert odamenvén barátnőmmel Ő készségesen válaszolt az összes válogatott fura kérdésünkre. Ekkor vetődött fel bennem, hogy akár arra is megkérhetném, hogy adjon interjút a dekoodernek. Nagyon örültem, mikor azonnal igent mondott. Az ottani beszélgetésünk alapján állítottam neki össze egy kérdésköteget, amit kiküldtünk Tátrai Líviával, a tolmácsával Olaszországba. 1 héten belül meg is jöttek a válaszok, ráadásul Marco a doksit “budapest blog marco maran”-nak keresztelte el, így külön öröm számomra, hogy neki a dekooder és ezen belül szerény sokat kérdező személyem egyet jelent Budapesttel. Hiába minden, egyszerűen imádom az olaszokat a temperamentumukkal, a kedvességükkel, a közvetlenségükkel és a mosolygásukkal együtt!

Aletta: A kedvenc témámmal kezdeném az interjút. Mi a kedvenc színed és miért?

Marco: A színek mind gyönyörűek, mindegyik egy érzelmi állapotot fejez ki. Én amúgy mindegyiket használom, gyakran a maga teljességében, ez a fehér, vagy hiányában, ez pedig a fekete. De ha kivételt teszek, ha van egy szín, amit jobban szeretek, az a piros. A piros: szerelem, szenvedély. Én személy szerint nem tudnék ezek nélkül az érzések nélkül élni. Ügyelek rájuk, és életben tartom őket, enélkül nem is tudnám ezt a munkát csinálni, ami nagyon-nagyon sok szeretetet igényel.

Aletta: Gyermekként mit gondoltál, mi leszel, ha felnősz?

Marco: Festő szerettem volna lenni. Szokatlan álom egy gyerektől, de én kicsi korom óta szeretek festeni. Zárkózott gyerek voltam, a saját világomban mindent megfestettem, amit megfigyeltem. A természet lenyűgözött, nagyon izgatott az élet, és mindent, ami tetszett, egy papíron rögzítettem, így vált mindez a sajátommá.

Aletta: Hogy lettél designer?

Marco: Ez egy érdekes kérdés. Őszintén szólva, minden véletlenszerűen alakult így. A művészeti iskola előtt klasszikus tanulmányokat végeztem: a szüleimnek fontos volt, hogy nagy általános műveltségem legyen. Az óhajuknak eleget tettem, és ezért ma is nagyon hálás vagyok. Ezek után teljesen a képzőművészetnek szenteltem magam, követve így a kezdeti álmomat: művészettörténetet tanítani. Egy tantárgy, ami nem csak a szemnek, de a szívnek is jót tesz. Hogy célomat elérjem, diplomáztam a Sienai Képzőművészeti Intézetben, majd építész szakon kötöttem ki Firenzében. Nagyon csalódott voltam. Sok a várakozás, fejetlenség: fenntarthatatlan állapot egy olyan ember számára, aki tenni akar. Érdeklődtem, körbenéztem, és megszületett a vágy, hogy lakberendezési tárgyakat tervezzek. Az ötlet tetszett: lehetőségem nyílik konkrétá és élővé tenni azt, ahogyan én látom a művészetet. Kezdődött a kihívás, kemény és nagyon fárasztó volt az út, tele tenni akarással, és a vággyal, hogy valamit sikerüljön létrehozni... Jobb esetben valami szépet...

Aletta: Miért pont székeket kezdted tervezni?

Marco: Körülnéztem, és az egyetem falai között bolyongva véletlenül egy design órára mentem be. Nagyon megtetszett, és véglegessé vált bennem a gondolat: design= művészet a társadalomban... Ezen a bizonyos órán nagyon megérintett a tanárnak egy kijelentése: a szék a legnehezebben lerajzolható lakberendezési tárgy. És vállaltam a kihívást: tervezek egy széket. Megszületett a Sinué, majd a váratlan siker. Megnyertem az első Young&Design díjat 1995-ben.

◀ **SINUÉ** Fasem 1995

Aletta: Mi a kedvenc lakberendezési stílusod? Ilyen stílusú-e az otthonod?

Marco: Jobban szeretem vegyíteni a dolgokat, egyesítem a designt a szép régi darabokkal. Keverem a stílusokat, összhangot és jól látható ellentéteket keverek. A lényeg a végeredmény: érzelmet kiváltani.

Aletta: Melyik a kedvenc terved?

Marco: Őszintén szólva nem tudnám megmondani... Elég, ha azt mondom, hogy az a projekt, amin most dolgozom?

Aletta: Mikor érzed úgy, hogy egy terv készen áll a megvalósításra?

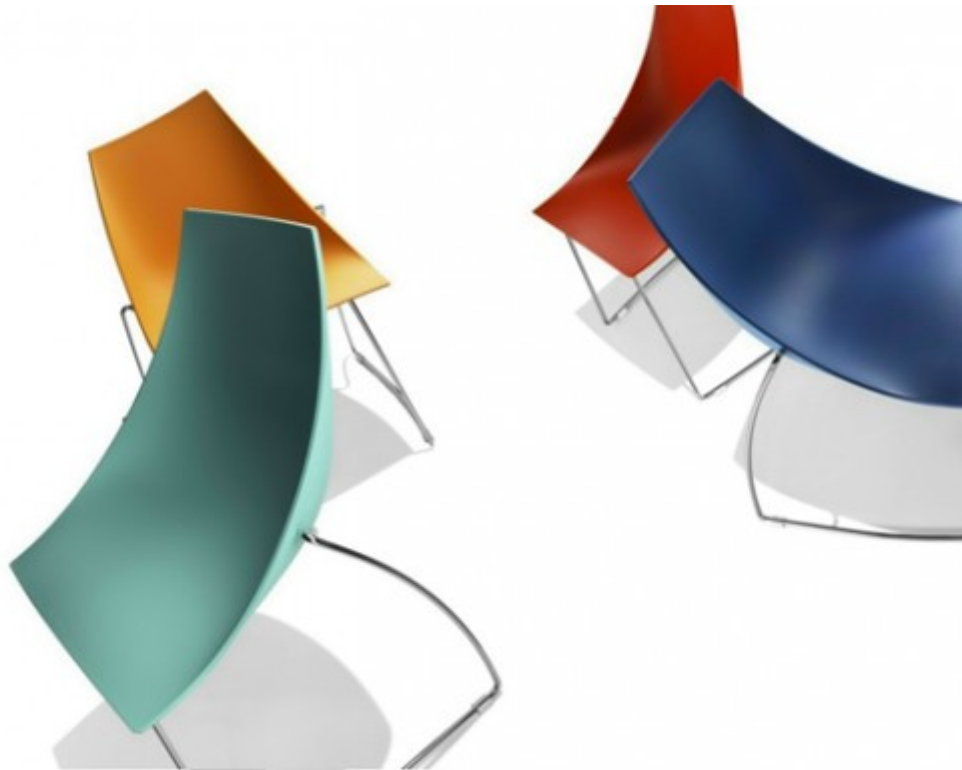
Marco: Minden projekt egy konkrét ötletből kell, hogy szülessen, mindig kell lennie egy elérendő célnak, amihez akár makacsul is ragaszkodni kell. Fontos az anyagok megfelelő használata, megpróbálok a terméknek felismerhetőséget és pontos karaktert adni. Jobban szeretem a könnyed és folyó formákat, mindig az élő kanyarulatot keresem: a mostani házakban sok „hullát” tartanak. Tehát arra tökeszem, hogy olyan tárgyakat hozzak létre, amik képesek érzelmeket kiváltani. Nagyon motiválónak találok a projektet minden részében követni. Egy terméket szép lassan fedezünk fel: részletekből áll, amik egyesíthetők és szét is választhatók. A részletekre, az elrejtett részekre való odafigyelés is ugyanolyan fontos, mint a szemmel látható részek esetében. Sok projektet az apró részletei miatt szerettem meg. Míg másoknak ez jelentéktelen, számomra éppen ezek miatt válik különlegessé.

Sosem tudnék egy terméket piacra dobni a saját nevemmel anélkül, hogy magaménak ne érezném. Mindegyik termékem rólam kell, hogy tükrözzön valamit: arról, milyen vagyok, a gondolkodásomról és életmódomról.

Részesei voltunk a stílusok, divatirányzatok jövés-menésének. Tegnap a minimál, ma a grafizmus, a magazinok tele vannak ezzel, de a design más nyelvet beszél: a terméknek vagy van értelme léteznie, vagy nincs. Ha van értelme, az azért fordulhat elő, mert egy lépéssel előrébb jár a múlthoz képest. Minden projektemnek meg kell, hogy legyen ez a jellemzője abban a történelmi háttérben, amibe született. Meg vagyok róla győződve, hogy mindig ez a cél hajtott, és ha mégsem sikerült volna: mea culpa, senki sem tökéletes.

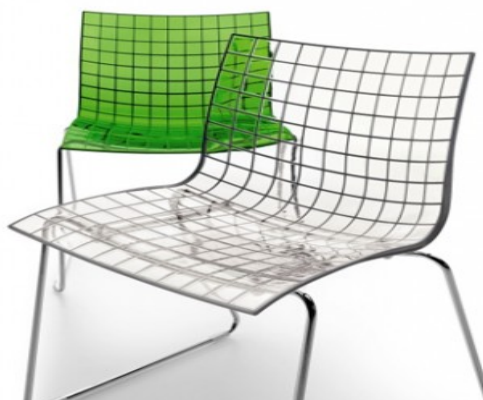

Tehát elég kiegyensúlyozott, mondhatni tervszerű a kapcsolatom ezekkel az ihletésekkel. Ha van mondanivalóm, tervezek. Azt akarom, hogy a termékeim beszéljenek helyettem, máskülönben a csend sokkal megfelelőbb. Már sok jó ötlet létezik a kereskedelemben, senkinek nincs szüksége egy újabb székre, amiben helyet foglalhat. Sosem szerettem az elit termékeket: a design számomra nem más, mint a társadalomhoz fordulni. A kevesek számára, szűk rétegeknek való tervezés sosem érdekelt. Úgy gondolok a designra, mint művészetre a társadalomban. És azt szeretném, hogy mindenki megvehesse, és reményeim szerint szeresse ezeket a termékeket.

Aletta: Érdekel az újrahasznosítás, a környezetvédelem?

Marco: Szerencsémre egy nagyon szép helyen születtem. Úgy gondolom, Toscana a legszebb olasz régió. Vidéken élek, harmóniában a természettel, ebből merítek inspirációt: kötelességem tiszteletben tartani.

Aletta: Mit érzel ennyi díj megnyerése után?

Marco: Boldognak és szerencsésnek érzem magam, de a szerencsét segíteni kell. És amikor a szerencse megfélekedzik rólunk, emlékezzünk arra, hogy mi nem feledkezünk meg a szerencséről.

Aletta: Tanítasz valahol? Tervezed, hogy megosztod a tudásodat például könyv formájában?

Marco: Az én munkám a tervezés, de nem tagadom, hogy az órák, amiket tavaly Tokióban, Nagojában és Oszakában tartottam, nagyon lelkesítettek. Ami pedig a könyvírást illeti: még túl fiatalnak érzem magam, hogy megírjam az emlékirataimat. ;)

Aletta: Jártál korábban Budapesten? Hogy tetszett az országunk? Mikor látunk legközelebb?

Marco: Kétszer. Az első alkalommal, jó pár évvel ezelőtt tanulóként még nem nagyon tudtam, hogy valójában mit akarok az életben. Nagyon hosszú út volt, egy régi, ütött-kopott fehér Citroennel tettünk meg 5000 km-t. Magyarországon Pécs, Balaton, aztán végül Budapest volt az úti cél. Egy felfedezés volt, egy szép, élő városé, az akkori politikai hatalom elnyomásának ellenére. A második út pár hete volt, munkaügyben. Sajnos csak pár napig tartott, de most ígéretet tettem magamnak, hogy hamar, nagyon hamar visszatérek.

Budapest, bár szerintem egész Magyarország nevében nagyon köszönjük az interjút és a képeket Marco Maran-nak, a fordítást pedig Tátrai Líviának! Várunk vissza Marco! :-)

[Forrás 1](#), [forrás 2](#)